

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 554/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 18C/223/2015 z 27. augusta 2018, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/258/2018 z 27. marca 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/112/2019 z 19. septembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. decembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a priznať náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka ako žalobkyňa sa žalobou domáhala náhrady škody vo výške 148 550 949,33 eur voči žalovanej Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Žaloba bola podaná podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Na sťažovateľku bola postúpená pohľadávka spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

a. s.“), na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ], (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). K vyhláseniu problematického konkurzu a jeho následnému trvaniu až do jeho zrušenia došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu správcu dane Daňovým úradom Dubnica nad Váhom a konkurzného súdu.

3. Postúpená pohľadávka sa skladá z dvoch častí. Ide o pohľadávku na náhradu škody vo výške 132 226 071,20 eur, ktorá predstavuje škodu na ušlom zisku spoločnosti REALITY – [REDAKOVANÉ], ako akcionára spoločnosti [REDAKOVANÉ], na majetok ktorej bol vyhlásený konkurz, ktorý by tento akcionár mohol dosiahnuť výnosom z akcií (vyplatením podielov zo zisku, ktorý by mohla spoločnosť [REDAKOVANÉ], v nasledujúcom období dosiahnuť). Postúpená pohľadávka na náhradu škody vo výške 16 324 878,13 eur predstavuje škodu na ušlom zisku spoločnosti [REDAKOVANÉ], z výnosu jej vlastných akcií, ktoré mohla dosiahnuť z akcií – vyplatením podielov zo zisku.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 18C/223/2015 z 27. augusta 2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Následne krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 5Co/258/2018 z 27. marca 2019 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a konštatoval, že za porušenie povinnosti uloženej správcovi zákonom alebo súdom zodpovedá správca nie štát, pričom štát nesie zodpovednosť len za nesprávny úradný postup pri výkone dohľadu nad správcom. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky uznesením č. k. 3Cdo/112/2019 z 19. septembra 2019 odmietol ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka je toho názoru, že argumentácia všeobecných súdov neobsahuje „*prilievavé a relevantné právne závery*“. Ďalej namieta, že všeobecné súdy sa nezaoberali podstatnými skutočnosťami, ktoré v konaní uviedol, čo spôsobilo nesprávne, arbitrárne a neodôvodnené rozhodnutie. Sťažovateľka je toho názoru, že postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu ňou označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu:

6. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci

ústavného súdu možno vyvodit' ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

7. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (napr. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

8. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu:

9. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd považuje rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu za ústavne udržateľné.

10. Všeobecné súdy uplatnený nárok sťažovateľky posúdili ako nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, pričom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné, aby bolo „nezákonné rozhodnutie“ právoplatne zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Právo na náhradu škody nebolo možné priznať, keďže nebolo v konaní preukázané, že daňovník spoločnosť [REDAKOVANÉ], podala proti platobným výmerom správcu dane z 13. marca 2008 riadny opravný prostriedok – odvolanie (je to podmienkou v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) a nešlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Proti právoplatným platobným výmerom správcu dane bol podaný až mimoriadny opravný prostriedok, a hoci boli pôvodne platobné výmery správcu dane napokon mimo odvolacieho konania zrušené, všeobecné súdy akcentovali, že správca dane opätovne vydal 21. marca 2009 a 23. marca 2009 platobné výmery na rovnakú sumu dane a proti týmto novým platobným výmerom nebol podaný dokonca žiaden opravný prostriedok.

11. Ústavný súd ďalej uvádza, že sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že za škodu vzniknutú účastníkovi konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej

správcovi konkurznej podstaty zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom tejto funkcie zodpovedá správca konkurznej podstaty. Štát nezodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinnosti správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní. Platí, že štát nenesie priamu zodpovednosť za nesprávny výkon funkcie správcu konkurznej podstaty, ale nesie len zodpovednosť za nesprávny úradný postup pri výkone svojej dohliadacej funkcie nad správcom konkurznej podstaty. Zmyslom dohliadacej činnosti konkurzného súdu je zabezpečenie riadneho a plynulého priebehu konkurzného konania a dodržiavanie jeho pravidiel všetkými ostatnými procesnými subjektmi. Konkurzný súd vydáva pri výkone dohliadacej činnosti opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie účelu konkurzu, pričom pri tejto dohliadacej činnosti nie je určujúci osobný záujem úpadcu, veriteľa, tretej osoby alebo správcu konkurznej podstaty, ale výlučne napĺňanie účelu a cieľa konkurzu. Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti aproboval význam dohliadacej činnosti konkurzného súdu, pričom akcentoval, že úlohou konkurzného súdu je operatívne reagovať na problémy vzniknuté z činnosti procesných subjektov v priebehu konkurzného konania (I. ÚS 340/2021).

12. Osobitne smerom k dovolaciemu konaniu na najvyššom súde ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho prieskumu sa k meritu veci, ktoré je v ústavnej sťažnosti kritizované, ani nedostal. Dôvodom bola konštatácia neprípustnosti dovolania. V ústavnej sťažnosti však tento záver najvyššieho súdu koncentrovanou argumentáciou v ústavnej sťažnosti ani kritike nepodrobuje.

13. Nemožno teda konštatovať, že s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu a prijaté právne závery by rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu vykazovali znaky zjavnej svojvôle a že súdy nerešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka s právnym záverom všeobecných súdov nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia jej práv.

14. Osobitne k namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv.

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu